

διωκῶμεν, ἐξ ὧν περ κ' ἀπέπρωκε, καὶ τῶν πορρῆσιν κ' ἐν
 μάλλοις ἰκωμιασθεσόμεθα, καὶ τοῖς ἐπιτομομοῖς, οὐδ' ἐ
 μίαν ὑπερβολὴν ἀνδραγαθίας ὑπολήτομεν. ἀλλὰ καὶ τοῖς
 βουλομένοις ἡμᾶς, ἀλλοῖ δ' ἂν ἀπορρῆν ποιήσομεν, τῶν πεπρα
 μένων κ' ἐμῶν, ἀξίως ἐρούσιν. διὰ τὸ μὲν δέ τοις λαοῖς ἀμφὶ
 μᾶς, ὅτι πάντες τῶν συλλογῶν τούτων, καὶ τοῖς ἰνωσθεσμοῖς
 ὑφ' ἡμῶν, προσεξουσι τὸν νόον. ὡς περ ὁ ἄστυκον ἠθέατ' ἠ
 τῶν ἑλλήνων διδούσας ἰεῖχον, ἐκαστος ὑμῶν τὴν αὐτοφύσεως,
 οὕτω διακρίθω τῶν ἰνωμένων. ἐστὶ δ' αὐτοῦ ὁ καλῶς βουλεύ
 σασθαι περὶ τούτων. ἐὰν μὲν γὰρ ἐθέλωμεν ἀποθνήσκειν,
 ὑπὲρ τῶν καὶ κείων, οὐ μόνον ἀδίκη μέσομεν, ἀλλὰ καὶ τὸν
 ἐπιτομοχρονον, ἀσφραλῶς ἐμῶν ἐξέσαι ζῆλον, ἢ δὲ φοβη
 θῆσόμεθα τοῖς κινδύοις, ὅς πο μᾶς παραχρᾶς κατακτενοῦ
 ἡμᾶς αὐτοῖς. παρακχεσάμετες οὐκ ἀλλοῖς, ἀποδώμεν
 τὰ φροῦδα τῶν τῶν καὶ κείων. καὶ περὶ ἰδωμεν ὑβρισθῆσαν τῶν
 κεδαιμόνων καὶ καταφρονηθῆσαν. μὴ δὲ τῶν σθῆσαι ποικωμ
 τῶν ἐλαπίδων τοῖς ἰνωμένοις κινδύνας. μὴ δὲ περὶ σπυρίονος
 ποιοῦμεν οὐ ζῆλον, πορρῆται φαγωμεν τοῦ παραπαστρανοῖς
 ἀδίκη μὲν ἐν θυμῷ θύσας, ὅτι καλλίον ἔστιν ἀντιθῆναι τοῦ σῶ
 μάτος, ἀθανάτοιο δ' ἐξ ἀντι, κατὰ ἀλλὰ ξασθαι, καὶ τυχῆς κῆρ
 ἐξομεν ὀλίγων ἑσῶν, πορρῆσαι τοῖς αὐτοῖς ἀκείων, ἢ πορρῆσαι
 τὸν αὐτῶν τοῖς δὲ κείων, ἰνωμένοις παραμυθῆ. πολὺ μάλ
 λον κρῆπτορ μετὰ τοῦ καιροῦ τιμῶν ἀνταλλάξασθαι, ἢ κῆρ
 χροῦ μετὰ λαοῖς ἀσχενοῖς ἡμᾶς αὐτοῖς πορρῆσαι ἢ
 γοῦμαι δ' αὖν, ὑμᾶς οὕτω μαλίστ' ἀπορρῆσαι πορρῆσαι
 πορρῆσαι ἐπὶ ταῖς διανοίαις, ὡς πορρῆσαι πορρῆσαι ἰδοῖτε τῶ
 γορρῆσαι, καὶ τοῖς πορρῆσαι τοῖς ὑμῶν πορρῆσαι, πορρῆσαι
 κ' ἐλαφροῖς μετὰ ταῖς πορρῆσαι τοῖς πορρῆσαι οὐνοῖς. μὴ